

בלבבי

הארית רשב"י הגררות לא"ס

בלבבי משכן אבנה

השיערים של הרב זמינים ב"קול הלשון"

USA 605.313.6660 | ישראל 073.295.1245

לא מוגה כלל

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

לאזנה לשיעור בקול הלשון

073-295-1245 ישראל
USA 718-521-5231

ומקיימים: כוכבית [*]
< - [#] סולמית
< - [מספר שיעור]
[#] סולמית

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:
מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580
יש לציין מספר קרן:
בלבבי משכן אבנה - 4387

© כל הזכויות שמורות
מספר ישיר לשמיעת השיעורים
בקול הלשון:
073-295-1245 ישראל
USA 605.313.6660
מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

תוכן

- ה. מותר להתגרות ברשעים - שורש תורתו של רשב"י
- ה. להתגרות ברשעים - שורש הגירות.....
- ה. 'חמרא מיגרר גריר' - כח ההגירות של תורת הסוד.....
- ו. כח הגאולה מונח בלימוד תורת רשב"י.....
- ו. מותר לצדיק גמור להתגרות ברשעים - סיבת הדבר.....
- ז. שעה משחקת לו - הגדרות של הרשע.....
- ז. מותר להתגרות רק במילי דשמיא - סיבת הדבר.....
- ז. גרים מכח התגרות בעמלק.....
- ח. יהודה בן גרים - גירות והגדרות מכל הצדדים.....
- ח. פחותה מבת שלשה בתוליה חוזרים - אור דלעת"ל.....
- ט. תורתו של רשב"י מכח התגרות מכל הצדדים.....
- ט. גרגרן דקדושה - אור אין סוף המתגלה מתורתו של רשב"י.....
- ט. תיקון לעמלק - מכח תורתו של רשב"י.....
- י. רבי יהודה בן גרים - שורש תורתו של רשב"י.....

גל של עצמות.....'א

מלווה מלכה - שורש תחיית המתים מכח גרגרן דקדושה.....'א

מלווה מלכה - כח ההוספה על דוד.....'א

גירות דלעת"ל - התחלה חדשה בכל פעם.....'ב

יומא הילולא דרשב"י - הגירות דקדושה של הא"ס.....'ב

מותר להתגרות ברשעים - שורש תורתו של רשב"י

בגמרא שבת גרס 'יהודה' בן גרם. יש מחלוקת בראשונים אם הגירסא היה 'רבי' יהודה בן גרים או, יהודה בן גרים. וזה לכאורה מישוהו אחר הנקרא יהודה בן גרים).

רשב"י מתגרה ברשעים. כל תורתו של רשב"י מתגלגל מכח כך שהוא אמר 'מותר להתגרות ברשעים'. נמצא שזה לא עוד מימרא של רשב"י אלא ממימרא זה בא כל תורת רשב"י, כי אילו רשב"י לא התגרה ברשעים לא היה צריך לברוח אל המערה וכו'.

בגמ' ברכות (טז:) אמר ר"י בשם רשב"י, מותר להתגרות ברשעים בעוה"ז.

ברור ופשוט לכל בר דעת שרשב"י בעצמו קיים את זה, והוא לשיטתו בגמ' שבת (לג.) שאמר רשב"י על המלכות רומי, כל אשר עושים אינו אלא לצורך עצמם. ואז הלך יהודה בן גרים יהודה וסיפר למלכות רומי מה שאמר רשב"י עליהם. (ובגמרא אחרת יש גירסא של "רבי" יהודה בן גרים. אבל

להתגרות ברשעים - שורש הגירות

וגם תלוי אם המגרה הוא צדיק גמור או צדיק שאיננו גמור.

כאשר מותר להתגרות ברשעים, בעומק הוא מוליד אצלו נשמות גרים, והוא מושך אותם להכנס לתוך כנסת ישראל. זה תורתו של רשב"י מכח בריחתו למערה. וזה אור דלעת"ל, סוד נשמת משיח, הנקרא נשמת 'בן גרים'.

'יהודה בן גרים היה גר מצד אביו ומצד אמו, ומב"ד הוא בן דוד רק מצד אביו אבל לא מצד אמו, וא"כ מצד אביו הוא בא מיהודה אבל מצד אמו הוא גר, אבל ביהודה בן גרים מתגלה שמשני הצדדים (הן מצד אביו והן מצד אמו) הוא גר.

זה העומק הגדול שמתגלה מתורתו של רשב"י כאשר ברח למערה. נמצא שהמימרא של רשב"י 'מותר להתגרות ברשעים בעוה"ז' הוא הארת נשמת בן גרים דתיקון, הוא מוליד בכך את נשמות גרים.

להתגרות, גירוי - מלשון התגררות, גוררים את האדם לדבר. וזה גורם לידי כך שהאדם יכנס אל הדבר. לולא ההתגרות הדבר עומד על עמדו.

ברור הדבר ששורש 'בן גרים' בהתגרות ברשעים, גר והתגרות מאותו שורש. כל גר 'נגרר' לתוך כנסת ישראל.

מה קורה כאשר מתגרים ברשעים? יש שתי אפשרויות. או מה שקרה אצל רשב"י שרדפו אחריו להורגו, או שעל ידי שמגרר את הרשע הוא גורם לידי כך שהרשע עושה תשובה. כאשר מתגרים בעכו"ם, זה יכול לגרום לידי כך שהעכו"ם מתגיר - הוא גורר אותו להתגיר.

באיזה אופן אסור להתגרות ברשעים? בגמרא יש שלשה תנאים לכך: רק במילי דשמיא מותר להתגרות ברשעים אבל לא במילי דעלמא, וגם הדבר תלוי אם יש שעה משחקת לו אצל הרשע,

'חמרא מיגרר גריר' - כה ההגררות של תורת הסוד

בכל הדורות כולם, היה את דברי אגדה, שאוגדן את רוב בני אדם לשמוע. במקביל לפרד"ס, חלק האגדה בעיקר קאי על חלק הרמז שבתורה. זה נקרא דברי אגדה. מה מתגלה מכח תורתו של רשב"י, 'בהאי ספרא יפקון מגלותא' באחרית ימים? שהסוד שבתורה גורר את הבני אדם. ופוק חוזי, חלק הסוד שבתורה גורר הרבה

כה הגרים - מלשון גרירה. בתורה יש פרד"ס, וחלק הסוד שבתורה נקרא 'יינה של תורה'. 'נכנס יין יצא סוד', וכידוע, יין בגמטריא סוד, ו'חמרא' (יין) מיגרר גריר, כלומר החמרא, היין, מגררת רשב"י מגלה סוד, כלומר יין, חמרא - הוא גילה תורה שמגררת בני אדם אליה.

מאד בני אדם. יש כח בסוד לגרור בני אדם.

אדם להכנס לפנימיות התורה.

בדורות הקודמים, חלק הסוד שבתורה היה דבר נסתר, בבחינת "דבש וחלב תחת לשונך" - אבל באחרית הימים נפתחו מעיינות החכמה, כדברי הגר"א, וככל שמתקרבים לביאת משיח, מאיר יותר את אורו של משיח, ובני אדם נגררים עוד ועוד אחר חלק הסוד שבתורה. זה מתגלה מכח תורתו של רשב"י, 'בהאי ספרא יפקון מגלותא'. כלומר, באחרית ימים יש גרירה של בני

מצד ישראל ואומות העולם, התגרות ברשעי ישראל גורם לידי כך שהוא מגרר את הרשעים איליו וגורם לידי כך שהם יעשו תשובה, והתגרות בעכו"ם יכול לגרום לידי כך שהגוי מתגייר, זה מביא לידי נשמות הגרים. כאשר מגרר את רשעי ישראל להכנס אל תוך עולה של התורה, הוא גורר את הנשמות מכח הסוד שנקרא יין, חמרא.

כח הגאולה מונח בלימוד תורת רשב"י

מונח גורם לגאולה. כמו 'דבר הגורם לממון כממון דמי' לשיטת רשב"י, אז אם הספר של רשב"י גורם לגאולה, אז מה נמצא בספר של רשב"י? הגאולה עצמה!

זה עומק עצום ונורא, זה תורתו של רשב"י.

אם הדבר מביא לגאולה, אז האור של הגאולה גנוז בתוך הדבר עצמו. זה כח הסוד שבתורה שגורר את הגאולה וגורר את הנפשות לעסוק בו ולהביא את הגאולה. מתגלה מכח רשב"י שהאור הפנימי של הגאולה כבר נמצא כאן לפנינו. כאן מונח אור הגאולה. זה לא רק שתורתו של רשב"י מביא את הגאולה, אלא, הגאולה כבר גלוי כאן בתורתו של רשב"י.

כח הגורר דבר גם נקרא כח הגורם לדבר. גורר וגורם - שורשם חד. כל התגרות גורם דבר.

יש מחלוקת בגמרא אם דבר הגורם לממון כממון דמי. לשיטת רשב"י, דבר הגורם לממון כממון דמי. עומק הדבר, יש את עצם הממון לעצמו יש את הדבר הגורם לממון, לדוג' בשטר, זה דבר הגורם לממון, ולרשב"י זה גם נקרא ממון עצמו. עומק הדבר, כי הדבר האחר שנגרר על ידו כבר נמצא כאן בממון הזה.

בתורתו של רשב"י, דבר שנגרר כבר נמצא בדבר הגורם לדבר. איתא בזוהר הק': 'בהאי ספרא יפקון מגלותא', נמצא שבספר של רשב"י

מותר לצדיק גמור להתגרות ברשעים - סיבת הדבר

שיש לו חיבור לרע. מה גורם לצדיק שעדיין יש לו חיבור לרע? התגרות לרע. תכונת יסוד המים הוא להתגרר.

רשב"י במערה היה לו עץ חרוב לאכול ומים לשותות, ובפשטות זה היה כדי שהוא יכול להתקיים, כי אם הוא לא אכל ולא שתה הוא ימות, אבל ברור ופשוט שהיה כאן עומק יותר, אלא עץ חרוב למאכלו זה היה כדי שהוא יצא מתפיסת אכילה דקלוקל של העץ הדעת ולהיות לו למאכל דתיקון, זה היה תיקון שורש החטא של תאוה הוא לעינים, כלומר, התגרות - זה היה שורש החטא.

רשב"י היה לו מעיין של מים, וטבע מים להתגרר לחוץ, אבל מים אלו לא יצא חוצה. כי

מותר להתגרות ברשעים רק במילי דשמיא, ורק בצדיק גמור. מה ההבדל אם הצדיק הוא צדיק גמור או איננה צדיק גמור?

'גמור' אותיות 'גורם'. כי רק צדיק גמור יכול לגרום שהרשע יעשה תשובה, לכן רק לצדיק גמור מותר להתגרות ברשעים.

בהבנה פשוטה, צדיק שאיננה גמור הוא מחצה על מחצה, בינוני, רובו זכויות ומיעוט עוונות, אבל צדיק גמור הוא צדיק שהוא כולו זכויות. זה ההגדרה בכללות, בלי להכנס אל כל הגדרות של ספר התניא מה נקרא צדיק, רשע, ובינוני.

אבל בעומק, צדיק שאיננה גמור הוא צדיק

שאינ יצה"ר שולט אלא במה שהעינים רואים. עינא ולבא הם תרי סרסורי עבירה - הם גוררים את האדם. אצל אצל רשב"י שכל העולם היה חרב, אין דבר לגרור אותו. היה לו את מקור המעיין בלי ההגררות של המעיין.

צדיק שאינו גמור עדיין יש לו הגררות מסוימת לדבר. הוא נגרר לעוד דברים. אבל בצדיק גמור, אין לו הגררות לשום דבר אחר. זה מדרגתו של רשב"י וזה שורש המימרא של מותר להתגרות ברשעים. בצדיק שאינו גמור, יש לו כח של הגררות נפולה, לכן אסור לו להתגרות ברשעים, כי הוא לא יכול לגרור הרשעים איליו ולהחזירם בתשובה, כי מה יקרה אם הוא יגרר את הרשעים? הוא יגרר איליהם! אבל בצדיק גמור שנעקר ממנו הגררות דקלקול, הוא יכול לגלות כח שמישהו אחר יגרר איליו.

בעומק רשב"י שיה ממקור המעיין עצמו. כאשר מי מעיין מתפשטים, זה נקרא מים נגרים, אבל רשב"י הפקיע ממאכלו ומשתייתו את התאוה, כלומר את ההתגררות, והוא גילה שאין כח של התגררות.

זה בעומק נקרא 'צדיק גמור'. אצל רשב"י במערה, כל העולם היה חרב, זה היה תפיסת אכילתו כאשר אכל מן העץ חרוב. מעין מה שהיה אצל לוט ובנותיו כאשר היו במערה והם חשבו שכל העולם היה חרב, כן אצל רשב"י במערה כל העולם חרב. זה נקרא עץ חרובין, כל העולם חרב בערכו. הוא ביטל את כל הרע שבעולם. ואז מהיכן הוא יונק? מהמקור, מהשורש - בלי הגררות לדבר אחר. זה תפיסת החיים של צדוק גמור.

בלשון חדה, כל מה שגרם את האדם להגרר לדבר אחר הוא מחמת שיש כאן דבר אחר. אבל אם הכל חרוב, אין דבר שיכול לגרור אותו. גמירי

שעה משחקת לו - הגררות של הרשע

מזל מלשון 'זל מים', וכאשר המים נוזלים הם נגרים. ברשע שהשעה משחקת לו, ההגררות נמצאת אצלו ואז הוא לא יגרר אחרי זולתו. אבל כאשר אין השעה משחקת אצל הרשע, אז אין אצלו כח הגררות, והוא יגרר רק אחרי צדיק.

גם מותר להתגרות ברשעים רק כאשר אין השעה משחקת אצל הרשע. ואסור להתגרות ברשע כאשר השעה משחקת לו.

בעומק, 'שעה משחקת לו' היינו מזלו גרם. כל

מותר להתגרות רק במילי דשמיא - סיבת הדבר

ומלחמה. כאשר מתגרים ברשעים במילי דעלמא, מה יקרה? מלחמה. לכן אסור להתגרות ברשעים במילי דארעא. אבל כאשר מתגרים ברשעים במילי דשמיא, זה מביא לידי כך שהוא יגרר מכח ה'יינה של תורה', חלק הסוד שבתורה, וזה יגרם לכך שהוא יגייר ויוליד אצלו נשמות הגרים.

מותר להתגרות ברשעים רק במילי דשמיא, לא במילי דעלמא.

עומק הדבר, במילי דשמיא יש התגררות דתיקון, ומילי דארעא הוא התגררות של מלחמה. שמים מלשון אש ומים, ושם יש עושה שלום במרומיו, אבל הארץ מלשון צר-א, מקום של צער

גרים מנח התגרות בעמלק

אומרים חז"ל: מקבלים גרים רק בעוה"ז אבל אין מקבלים גרים בימות משיח. עומק הדבר, כי כל ההיתר להתגרות ברשעים בעוה"ז הוא לגרום לו להתגייר, אבל זה רק בזמן שמקבלים גרים.

בתמצית, שורש תורתו של רשב"י היה במימרא דרשב"י 'מותר להתגרות רשעים בעוה"ז'. כי על ידי כן נעשה התיקון של גרים.

של מרדכי בהמן, נעשה מזה גרים. וגם מכח זה "רבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד היהודים עליהם". ויש נידון אם גרים אלו היה גרים גמורים או גירי אריות, בלי להכנס אל כל הנידון, בין אם הגרות הזה היה גרות שלימה או לא, אבל מעשה ההתגרות של מרדכי בהמן גרם לריבוי של גרים. מה גרם לידי כך שהפחד יגרום להם דייקא להתגייר, למה לא ברחו מהם וכדו'? כי מכח פעולת ההתגרות של מרדכי ברשע, יצא מכך גרים.

הגר הראשון בתורה היה יתרו. רש"י אומר, וישמע יתרו, ששמע מקריעת ים סוף ומלחמת עמלק. כלומר, מלחמת עמלק גרם לידי כך שהוא יתגייר. על אף שאין מקבלים גרים מעמלק, אבל מלחמת עמלק הולידה אצלו גירות. כאשר מתגרים בעמלק, מכח כך מגיע הגר השורשי שהוא יתרו (שורש רות, שורש משיח. ובשם יתרו יש אותיות רות). מכח מלחמת עמלק מגיע כח של צירוף של גירות, לא מעמלק עצמו אלא מפעולת המלחמה בעמלק. ברור שההתגרות בעמלק מביא גרים. יתרו, שורש הגרים, בא מכח מלחמת עמלק. ויתרו הוא שורש רות, שורש דוד - שנקרא בן גרים, כי מצד אמו היה בן גרים. (ורות בא מבנות לוט, שהיה במערה - וזה שורש רשב"י במערה).

לעומת כך בימות משיח שהוא זמן שאין מקבלים גרים - שם אסור להתגרות ברשעים בעוה"ז.

אבל יש עוד משהו שאין מקבלים ממנו גרים: מעמלק. כהגדרה כללית, לרוב שיטות בראשונים אין מקבלים גרים מעמלק. (ולשיטת הרמב"ם, בדיעבד מקבלים גרים מעמלק. ונדבר בזה בעוה"ה בהמשך). ויש לשאול: לשיטות רוב ראשונים שאין מקבלים מעמלק, האם מותר להתגרות בעמלק או לא?

לכאורה אסור להתגרות בעמלק, כי כל ההיתר להתגרות ברשעים בעוה"ז הוא רק אם יגרום לידי כך שהם יתגייר, אבל בעמלק אין מקבלים מהם גרים וא"כ לכאורה אין סיבת היתר להתגרות בהם. אבל אומרת הגמרא במסכת מגילה שמדרכי היה מתגרה בהמן (שהיה עמלקי) שהיה מותר למרדכי להתגרות בו גם בשעה שמשחקת לו.

כאן מונח עומק נוסף של התגרות ברשע - התגרות בעמלקי, וזה מגלה פנים עמוקות יותר בההיתר להתגרות ברשעים.

'מותר להתגרות ברשעים', והגמרא לא מחלק באיזה מין רשע. יתר על כן, מרדכי מתגרה בהמן העמלקי. ומה היה התולדה מזה? 'בני בניו של המן למדו תורה בבני ברק'. מכח ההתגרות

יהודה בן גרים - גירות והגרות מכל הצדדים

של רשב"י התגלתה על ידי גירות מכל הצדדים. **האור** הזה נמצא כבר במרדכי שהתגרה בהמן. כידוע, מרדכי מלשון מור דכי, בגמטריא עמלק, כי מרדכי מתגרה בעמלק, ושם גנוז אור של שלימות התיקון של גרים, גר משני צדדים - בלי ההפקעה של אין מקבלים גרים מעמלק. הדברים עדיין סתומים, ונבאר בעוה"ה.

יתר על כן יש את המהלך של גירות שמתגלה מכח יהודה בן גרים, שהיה גר הן מצד אביו והן מצד אמו. זה מגלה אבחנה יותר עמוקה של גרות.

מה מתגלה מכוחו של רשב"י, כאשר התגרה במלכות רומי, התגרות ברשעים, ומכח כך הלך יהודה בן גרים למסור את רשב"י למלכות ומכח כך ברח רשב"י למערה? יהודה בן גרים היה גר משני צדדים, מאביו ומאמו. ונמצא שכל תורתו

פחותה מבת שלשה בתוליה חוזרים - אור דלעת"ל

זה רשב"י לשיטתו. ועומק הדבר, שהדבר חוזרת להתחלתה. 'גר שנתגייר כקטן שנולד דמי', שהפסיק המציאות הקודמת והתחיל מציאות חדשה. קטנה פחותה מבת שלש, כיון שבתוליה

כהן אסור להתחתן בגיורת. בגמרא יבמות (סה). אמר רשב"י יש אפשרות של חתן להנשא לגיורת באופן של פחותה מבת שלשה, כי בתוליה חוזרים (ונחלקו עליו החכמים).

חוזרים, כאילו לא נעשה בה שום פעולה. זה האור המתגלה בתורתו של רשב"י. זה האור שלוקח דבר קיים ומחזיר אותו בחזרה אל נקודת ההתחלה שלו.

חוזרים, כאילו לא נעשה בה שום פעולה. זה האור המתגלה בתורתו של רשב"י. זה האור שלוקח דבר קיים ומחזיר אותו בחזרה אל נקודת ההתחלה שלו.

תורתו של רשב"י מכה התגרות מכל הצדדים

כאשר יש דבר הנגרר אחרי דבר - זה בבחינת אחוריים, 'אחרי'. אבל דבר הנגרר מכל הצדדים, שהוא בחינת 'בן גרים' - זה גורר מכל הצדדים.

בדוגמא שורשית לכך, כאשר העינים רואה, העינים נגררים אחרי מה שהוא רואה, אבל אם אינו רואה את הדבר אז העינים אינם נגררים אחרי הדבר. ורבי נחמן מברסלב אמר שבעקבתא דמשיחא יהיה טומאה כל כך שהאדם יכול לראות גם מאחוריו ולהגרר גם אחר דברים רעים שנמצא אחוריו. זה נקרא קליפה מכל הצדדים, כלומר, הוא נגרר מכל הצדדים.

בצד הקדושה, זה נקרא 'בן גרים' - מי שנגרר מכל צדדיו. הגילוי מכוחו של רשב"י הוא ההיפוך הגמור של כל הגררות דקליפה שנמצא באחרית הימים. בתורתו של רשב"י שמותר להתגרות ברשעים בעוה"ז, ששורש ההגרות הזו המשיך מכח בן גרים שהוא גר משני הצדדים - מתגלה מכח כך התגרות בכל צדדיו.

יהודה בן גרים היה גר משני צדדים. כאשר יהודה בן גרים הלך אצל למלכות רומי לספר להם את דברי רשב"י עליהם לגנאי, כפשוטו הוא בא לספר דברים רעים על רשב"י. אבל בעומק יותר, הרי רשב"י אמר את דבריו מכח שמותר להתגרות ברשעים, ואז כאשר הלך יהודה בן גרים אצל המלכות - הרי הוא עכשיו עשה את מה שעשה רשב"י, של התגרות ברשעים. הוא המשיך את ההתגרות של רשב"י על רומי.

אז מה נעשה מכח דברי רשב"י שמותר להתגרות ברשעים? דברי רשב"י האיר רק במקום שיש גר כפשוטו, כאשר יש רק צד אחד של גירות, אבל יהודה בן גרים שהיה גר משני הצדדים כאשר הלך אצל רומי הוא בא להתגרות ברשעים מכל צד! על שם כן הוא נקרא בן גרים כי הוא כולו מציאות של התגרות ברשעים. ומכח כך ברח רשב"י למערה - כלומר מכח כך השתלשל תורתו של רשב"י, מכח ההתגרות ברשעים מכל הצדדים.

גרגרן דקדושה - אור אין סוף המתגלה מתורתו של רשב"י

האור הפנימי הגנוז בתורתו של רשב"י היא לא רק האור של 'מותר להתגרות ברשעים בעוה"ז'. אלא, בתורתו של רשב"י גנוז האור אין סוף, שאינו נגמר, אלא תמיד ממשיכה, עוד ועוד. זה נקרא גרגרן בצד הקדושה, וזה מתגלה בתורתו של רשב"י מכח ה'מותר להתגרות ברשעים בעוה"ז'.

מכח תורתו של רשב"י, יש הגררות מכל הצדדים. וזה גורר את האדם לכל החלקים כולם (של התורה). זה הכח שמתגלה בתורתו של רשב"י.

כח התאווה דקלקול שורשה בכח ההגררות. מי שהוא תאוותן ביותר נקרא גרגרן. הוא נגרר ונגרר עוד ועוד.

כל גר אותיות ר"ג, וכאשר יש הכפלה של אותיות ג"ר, זה בגמטריא ת"ו. כל תורתו של רשב"י מכח בן גרים, גר משני צדדים, הגררות מכל הצדדים, כלומר הגררות מראשית עד הסוף. זה הגדרת ת"ו, ת', הסוף, הגמר. אצל הגרגרן, גם כאשר הוא מגיע לסוף של ת"ו, הוא ממשיך להגרר! (הן בצד הקלקול והן בצד הקדושה).

תיקון לעמלק - מכח תורתו של רשב"י

מרדכי להתנגד על המן. בני דור אמרו לו אתה מביא כלייה עלינו. בעומק הם אמרו למה אתה

"כי רגע באפו חיים ברצונו". מרדכי בגמטריא רגע, זה רע"ד בעם הכולל. זה שורש הכח של

מתגרה ברשע, הלא אין מקבלים גרים מעמלק, וא"כ מה ההיתר להתגרות בו? אבל מרדכי היה אצלו את אור של רשב"י. לעת"ל 'כל המועדים בטלים חוץ מפורים' (ירושלמי) - זה האור שהיה גנוז אצל מרדכי.

מצד כך, התגרות של מרדכי בהמן זה לא היה התגרות כפשוטו. כי אם היה התגרות כפשוטו אז אין מקבלים גרים בעמלק ואין היתר להתגרות בו. אבל מכח ה'גרגרן' דקדושה, שיש התגרות עוד ועוד בלי סוף, וגם כאשר מגיע לסוף יש עוד הגרות - זה הכח להאיר את אור הגרות דקדושה גם אצל עמלק עצמו.

אין מקבלים גרים מעמלק - זה לשיטות רוב ראשונים, אבל לשיטת הרמב"ם, בדיעבד מקבלים גרים מעמלק. מהי שורש שיטת הרמב"ם, איפה הדבר נעוץ?

מדוע בעומק אין מקבלים גרים עמלק (לרוב שיטות ראשונים)? כי זה רק הגרות. וכאשר ההגרות מגיע עד סופה, שם עמלק אינו יכול להגיע - אבל כל זה מצד ההבנה הפשוטה של כח הגרות, שהיא הגרות 'אחרי' דבר. אבל מכח

ה'גרגרן' דקדושה, שיש התגרות עוד ועוד ואין הפסק לאותה התגרות, זה אור אין סוף. "מלחמה לה' בעמלק מדור מדור", עמלק נלחם בבורא ית' כביכול מכח שאין לה סוף, אבל הכח הזה מאיר ומתקן את עמלק גופא! זה מתגלה מכח תורתו של רשב"י, שמאיר את האל"ס גם על עמלק - מכח שיותר להתגרות ברשעים בעוה"ז.

רק בעוה"ז נאמר שיותר להתגרות ברשעים. הרי בעוה"ב מאיר האל"ס בגילוי, שם יש הגרות בלי קץ. מדוע ערק בעוה"ז מותר להתגרות ברשעים? הרי עוה"ז הוא מצומצם ויש רק התגרות באופן של 'מים עוזבים מקום גבוה ויורדים למקום נמוך', ושם כאשר המים מגיעים למקום נמוך יש גבול לאיפה הם יורדים. אבל מכח עומק תורתו של רשב"י, יש דבר שנגרר ונגרר ונגרר.

זה האור אין סוף - שמאיר את תורת הסוד שנקרא 'חמרא מיגרר גריר'. מהי כפילות הלשון של 'מיגרר גריר', ולמה לא נאמר חמרא 'מיגרר'? כי מונח כאן הכח של 'גרגרן', גרירה אחר גרירה. זה הכח של סוד, חמרא, הגרות עוד ועוד, דבר שאין לה סוף.

רבי יהודה בן גרים - שורש תורתו של רשב"י

ומה חידש ר' יהודה בן גרים? רשב"י עצמו מחדש שיש להתגרות ברשעים, וזה מכח גירות כפשוטו כאשר יש רק צד אחד של גירות. אבל זה גורר את רבי יהודה בן גרים להמשיך את אותו מהלך של ההגרות. ורבי יהודה בן גרים לא רק המשיך את זה אלא הוא הוסיף בה עומק פנימי יותר, להתגרות ברשעים מכל הצדדים, ועל ידי כן גרם לכך שרשב"י ברח למערה ושם נתגלה כל תורתו של רשב"י.

זה נקרא יהודה בן גרים. בהבנה פשוטה, יהודה בן גרים עשה קלקול, שהלך אצל המלכות למסור את רשב"י איליהם. זה גירסת הגמרא לפנינו להרבה ראשונים, שנקרא יהודה בן גרים. אבל לפי גירסת התוספות, הוא נקרא רבי יהודה בן גרים. כי בצד התיקון, יהודה בן גרים הוא השורש לגילוי לתורתו של רשב"י.

ר' יהודה בן גרים המשיך את המהלך של רשב"י עצמו, שיותר להתגרות ברשעים בעוה"ז.

גל של עצמות

הופך להיות חרוב.

אבל בעומק יותר, כאשר יצא ממערה, מכח תורת הסוד שהתגלה אצלו במערה, הוא גילה את ה'חמרא מיגרר גריר'. ואז כאשר הוא ראה

מה קרה כאשר רשב"י יצא ממערה? ראה שכולם עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, ונתן עיניו בכל אדם ונעשה גל של עצמות - הכל נחרב. במערה, מכח העץ חרוב והמעין, מתגלה אצלו האור אין סוף, וכאשר יצא ממערה, אז עולם הזה

נקרא גל של עצמות, העצמות מתגלגלים, זה כח 'מיגרר גריר' שמתגלה בתחיית המתים.

זה מדרגת ל"ג בעומר, לג אותיות גל, גל של עצמות, כוחו של רשב"י לעשות כל דבר לעצמות, לדבר המתגלגל עוד ועוד. וזה מכח עצם הלז.

עולם הזה, בכל מה שנתנו עיניהם נעשה 'גל של עצמות'. כפשוטו, זה עצמות של רקבון של אדם מת כפשוטו, אבל בעומק, הרי שורש התחיית המתים בא מעצם הלז. גל של עצמות הוא רקבון המוחלט, ויש כלל יסודי שכאשר הדבר מתגלה לגמרי, זה שורש הצמיחה של הדבר. דבר שמתגלגל, יש לה המשך ונגרר ונגרר עוד ועוד. זה

מלוה מלכה - שורש תחיית המתים מכח גרגרן דקדושה

מג' סעודות שבת וכל אכילתו עכשיו במוצאי שבת הוא רק מכח 'מיגרר גריר', זה כח עצם הלז, גל של עצמות הוא כח המתגלגל מכח העצמות שהוא עצם הלז שהוא אכילת סעודת מלוה מלכה שהוא 'מיגרר גריר'.

זה שורש הכח של רשב"י שבכל מה שנתן עיניו, נעשה לגל של עצמות. בעלמא כאשר האדם רואה דבר בעיניו, העינים הם סרסורי עבירה, הוא נגרר לרע. אדם שלא נגרר לרע בראייתו - אז מה יש בראייתו? לגלות את הגרורות דקדושה. הוא עורר את כח עצם הלז שמשם עתידין לחיות. הוא מעורר את כח הגרורות דקדושה. זה עומק הגילוי של רשב"י, שאמר מותר להתגרות ברשעים בעוה"ז.

והשורש לכך - באור של מוצאי שבת.

אומרים חז"ל שהגוף קם בתחיית המתים מכח עצם הלז שלא נהנה מאכילה כל השבוע ורק מסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת, כי כאשר בא מוצאי שבת יש קושי לאכול כי האדם כבר אכל ג' סעודות והוא שבע, וכאשר האדם אוכל סעודת מלוה מלכה, שלדינא זה לכתחילה מיד כאשר יוצאת השבת, בעומק, זה כי אחרי שעשה הבדלה ושתה יין, שהוא 'חמרא מיגרר גריר', עכשיו יש סעודת מלוה מלכה. אומרים רבותינו שבסעודת מלוה מלכה, רק עצם הלז נהנה ממנו, והגוף קם בתחיית המתים רק מכח עצם הלז.

האכילה של סעודת מלוה מלכה היא במדרגת 'מיגרר גריר'. בערב שבת יש דין לא לאכול הרבה כדי שהוא יכול לאכול סעודות שבת בתאבון, אבל במוצאי שבת להיפוך, כי האדם כבר שבע

מלוה מלכה - כח ההוספה על דוד

שמוסיפים עוד צד של גר. זה הוספה למשיח בן דוד שהוא עיקר המשיח, וכאשר מתגלה בו הוספה, מתגלה בו לא רק גר מצד אחד אלא גר משני צדדים. זה נקרא יהודה בן גרים. זה שורש האור דלעת"ל, זה עומק הענין של גל של עצמות, כח התוספת.

לדינא כאשר האדם מסדר את שולחנו במוצאי שבת, יש לו להוסיף מאכל אחד למלוה מלכה. כפשוטו זה לכבוד הסעודה. אבל בעומק זה כח ההוספה שמתגלה ביוסף להוסיף על דוד.

ידוע מאד, בשבת יש ג' סעודות כנגד ג' אבות, ובמוצאי שבת יש סעודת מלוה מלכה כנגד דוד המלך. שם מונח סוד הגרים.

מצד שורשו של דוד ביהודה, יש רק צד אחד של גירות, מכח אמו, וזה הארת משיח. זה משיח בן דוד הבא מגרים, מצד אמו. אבל כידוע מאד יש משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, ויש את ההצטרפות יחדיו של התרי משיחין: "והיו לאחדים בידך". יוסף מלשון הוספה, כי יוסף מגלה הוספה כאשר הוא מצטרף ליהודה. מצד יהודה, משיח בא מיהודי, אבל משיח בא גם מגרים. מצד כך, משיח בן יהודה בא מיהודי ומגר. אבל כאשר משיח בן יוסף מצטרף למב"ד שחציו גר, זה מגלה הוספה

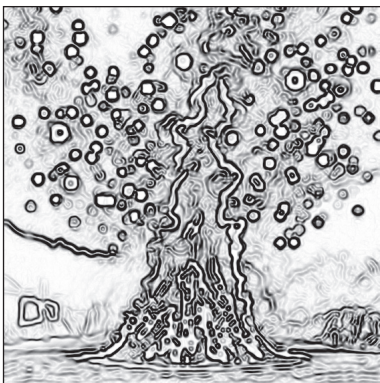
גירות דלעת"ל - התחלה חדשה בכל פעם

זה עומק ענין בן גרים, הגררות אחר הגררות עוד ועוד. זה עומק כוחו של רשב"י שמגלה הגררות עוד ועוד כל הזמן. זה נקרא כח ה'גרגרן' דקדושה, אור אין סוף שמכוחה האדם כל הזמן הולך ונגרר אחריה בלי גבול. זה הארת גירות דלעת"ל, שכל פעם מתחילים מחדש, עוד פעם ועוד פעם. אבל זה לא יהיה הגררות מצד התחתון באופן של 'עינא ולבא הם תרי סרסורי עבירה', אלא יתגלה העין העליונה, ראייה עליונה.

רשב"י נפטר בל"ג בעומר, ול"ב ימים שלפני כן הם בבחינת 'עינא וליבא' שהם שני סרסורי עבירה, הגררות דקלקול. אבל מיום ל"ג ואילך שמאיר כוחו של רשב"י לעשות ג"ל של עצמות, אז מאיר הכח שהלב לא נגרר לקלקול אלא מתגלה הראייה העליונה ועל ידי כן גוררים וגוררים את האור השלם בכל הבריאה כולה.

יומא הילולא דרשב"י - הגררות דקדושה של הא"ס

לג בעומר 023 מותר להתגרות ברשעים. תשפ"ב
[נושאי השיעור: רשב"י, רשעים, צדיק, גמור, גורם, התגרות, הגררות, גר, גרגרן, בן גרים, אור אין סוף, עמלק, המן, מרדכי, מלוה מלכה, גל של עצמות, משיח בן יוסף, הוספה, משיח בן דוד, חרוב, עינים, עולם הזה, עולם הבא, מזל, סוד, לוז, תחיית המתים, בתולה]

אבל יתר על כן, יש עוד נקודת תוספת כאן.

הוזכר לעיל שיטת רשב"י שכהן מותר להתחתן בגירות כאשר היא פחותה מבת ג', כיון שבתוליה חוזרים. היה כאן בתולים שנסתלקו - ומאיפה הם חוזרים? לעניננו דידן, זה מכח ההוספה, שחוזר ומוסיף על דבר שהיה כאן ונסתלק.

יש כאן אור עמוק. עכשיו כל אדם שנשוא בתולה, לאחר מכן היא בעולה, אבל לעת"ל בגאולה השלימה, תאיר אור שכל אשה בתוליה חוזרים, בתולה שנעשית בעולה מיד בתוליה חוזרים - זה אור דלעת"ל, זה האור שגנוז בדברי רשב"י. הרי בתולה גוררת יותר מאשר הבעולה. הכח של הגררות דקדושה של לעת"ל, כל בעולה מיד נעשית בתולה, שם האדם נגרר אחר הבתולה והיא נעשית בתולה ונגמר ההגררות אחריה אבל מיד חוזרת בתוליה ואז יש הגררות אחרי הגררות.

האור של רשב"י הוא אור שמכוחה האדם נגרר ונגרר בלי סוף. זה עומק המשיכה במעמקי הנשמות שנמשכות לאור תורתו של רשב"י. 'אע"ג דאיהו לא חזי, מזליה חזי' - וכאשר האדם רואה מכח מזל הוא נגרר. התכונה הזו במעמקי הנשמות יוצאת לחוץ, שרואים את ההגררות העמוקה, שנגררים ונגררים בהגררות שאין לה סוף.

יומא הילולא דרשב"י הוא גורר לנפשות לעולם פנימי. אין לכך הסבר שכלי מדוע בני אדם נמשכים. אבל כבר אמרו רבותינו: על תאווה לא שואלים שאלות, כי בתאווה האדם נגרר באופן למעלה מטעם ודעת. זה האור הפנימי של הילולא דרשב"י, ל"ג בעומר, שהנשמות במעמקים נגררים ונגררים, "משכני אחריך נרוצה". ועל ידי כן הוא גורר את כולם, אוגד את כולם, ומצרף את כולם. האור הזה מאיר את האור דלעת"ל של 'בן גרים', שמכח כך יהיה התחדשות בכל רגע, הגררות לאין סוף.

זוהי עומק תאוותם של נשמות ישראל.